

Pritožba, ki jo je Société des plantations de Mbanga SA (SPM) 30. januarja 2009 vložila zoper sodbo Sodišča prve stopnje (osmi senat), razglašeno 13. novembra 2008 v zadevi SPM proti Svetu in Komisiji, T-128/05

(Zadeva C-39/09 P)

(2009/C 90/16)

Jezik postopka: francoščina

Stranke

Pritožnica: Société des plantations de Mbanga SA (SPM)
(zastopnik: A. Farache, odvetnik)

Drugi stranki v postopku: Svet Evropske unije in Komisija Evropskih skupnosti

Predlogi pritožnice:

- primarno:
 - delna razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje;
 - naložitev Komisiji stroškov postopka obeh stopenj, vključno s stroški tožeče stranke;
- podredno:
 - vrnitev zadeve Sodišču prve stopnje v novo odločanje in za določitev zneska odškodnine.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica v podporo pritožbi navaja dva pritožbena razloga.

S prvim pritožbenim razlogom zatrjuje, da Sodišče prve stopnje ni pravilno uporabilo prava, s tem ko naj bi presodilo, da ureditev Skupnosti glede uvoza banan ne krši očitno in resno načela ohranitve dejanske konkurence – načela, ki naj bi po mnenju pritožnice bilo pravno pravilo, ki posameznikom podeljuje pravice.

V zvezi s tem pritožnica navaja, prvič, da Sodišče prve stopnje ni upoštevalo ciljev konkurence, saj naj bi svojo sodbo oprlo zgolj na splošne cilje, ki se jih zasleduje v okviru skupne organizacije trga v sektorju banan. Drugič, pritožnica navaja, da je Sodišče prve stopnje nepravilno razlagalo zvezo med ureditvijo Skupnosti in protikonkurenčnimi ravnanji, s tem ko naj bi zavrnilo, da določbe Skupnosti omogočajo – prek uvoznih

potrdil – pridobitev gospodarskih koristi določenim privilegiranim gospodarskim subjektom, katerih položaj na trgu naj bi bil zaradi obstoječih pravil okrepljen.

Z drugim pritožbenim razlogom pritožnica zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje kršilo splošna pravna načela in zlasti načelo dobre uprave, s tem ko naj bi presodilo, da slednje načelo samo po sebi ni pravno pravilo, ki posameznikom podeljuje pravice. Vendar naj bi to načelo sodna praksa večkrat potrdila in naj bi v obravnavani zadevi Komisijo zavezovalo, da upošteva poseben položaj trga in pridelovalcev, ki na podlagi ureditve Skupnosti ne morejo postati dobavitelji.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo VAT and Duties Tribunal, Manchester (Združeno kraljestvo) 29. januarja 2009 – Astra Zeneca UK Limited proti Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Zadeva C-40/09)

(2009/C 90/17)

Jezik postopka: angleščina

Predložitveno sodišče

VAT and Duties Tribunal, Manchester

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Astra Zeneca UK Limited

Tožena stranka: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je v okoliščinah te zadeve, v katerih lahko zaposleni pod pogoji njegove ali njene pogodbe o zaposlitvi izbere, da del svoje plače prejme v vrednostnem bonu, člen 2(1) Šeste direktive Sveta 77/388/EGS (¹) (zdaj člen 2(1)(c) Glavne direktive o DDV) treba razlagati tako, da pomeni zagotovitev tega bona zaposlenemu s strani delodajalca opravljanje storitev za plačilo?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali je treba člen 6(2)(b) Šeste direktive Sveta 77/388/EGS (zdaj člen 26(1)(b)) razlagati tako, da je zagotovitev bona zaposlenemu s strani delodajalca v skladu s pogodbo o zaposlitvi treba obravnavati kot opravljanje storitev, v okoliščinah, v katerih mora zaposleni uporabiti bon za svoje zasebne namene?
3. Če zagotovitev bona ni ne opravljanje storitev za plačilo v smislu člena 2(1) ne opravljanje storitev v skladu s členom 6(2)(b), ali je treba člen 17(2) (zdaj člen 168) razlagati tako, da dovoljuje delodajalcu, da dobi nazaj davek na dodano vrednost, ki izhaja iz nabave in zagotovitve bona zaposlenemu v skladu s pogodbo o zaposlitvi, v okoliščinah, v katerih mora zaposleni uporabiti bon za svoje zasebne namene?

(¹) Šesta direktiva Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (UL L 145, 13.6.1977, str. 1).

plovil in plovil za rekreacijo, registriranih za prevoz največ 12 potnikov, za inšpekcijski pregled.

Člen 11(2)(c) Direktive 2000/59 določa, da mora pristojni organ, če ni zadovoljen z rezultati inšpekcijskega pregleda, zagotoviti, da ladja ne zapusti pristanišča, dokler ni oddala ladijskih odpadkov in ostankov tovora v pristaniške sprejemne zmogljivosti v skladu s členoma 7 in 10.

Republika Estonija je napovedala, da namerava dopolniti estonsko zakonodajo zaradi pravilnega prenosa teh določb Direktive. Komisija nima podatkov v zvezi s sprejetjem teh sprememb.

(¹) UL L 332, str. 81.

Tožba, vložena 30. januarja 2009 – Komisija Evropskih skupnosti proti Republiki Estoniji

(Zadeva C-46/09)

(2009/C 90/18)

Jezik postopka: estonščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: E. Randvere in K. Simonsson, zastopnika)

Tožena stranka: Republika Estonija

Predlogi tožeče stranke:

— Ugotovi naj se, da Republika Estonija, ker ni pravilno v nacionalno pravo prenesla določb Direktive 2000/59/ES (¹) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2000 o pristaniških zmogljivostih za sprejem ladijskih odpadkov in ostankov tovora, ni izpolnila obveznosti iz člena 11 Direktive 2000/59/ES;

— Republiki Estoniji naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Iz člena 11(2)(a) Direktive 2000/59 izhaja, da je Republika Estonija dolžna določiti merila za izbiro ladij, razen ribiških

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Stockholms tingsrätt 6. februarja 2009 – Konkurrensverket proti TeliaSonera Sverige AB

(Zadeva C-52/09)

(2009/C 90/19)

Jezik postopka: švedščina

Predložitveno sodišče

Stockholms tingsrätt

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Konkurrensverket

Intervenientka: Tele2 Sverige Aktiebolag

Tožena stranka: TeliaSonera Sverige AB

Vprašanja za predhodno odločanje

1) Pod katerimi pogoji lahko obstaja kršitev člena 82 ES, ki temelji na razliki med ceno, po kateri vertikalno integrirano podjetje posredniške storitve ADSL prodaja svojim konkurentom, in ceno, po kateri te storitve prodaja končnim uporabnikom?

2) Ali je treba za odgovor na prvo vprašanje upoštevati le cene, ki jih za svoje končne uporabnike uporablja prevladujoče podjetje, ali je treba upoštevati tudi cene, ki jih imajo na trgu končnih uporabnikov njegovi konkurenti?